

31 Ιουλίου, 1990

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΡ. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΑΡΧΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 345/89).

5 Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Αντικείμενο — Η εκτελεστότητα της δι-
οικητικής πράξης αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξης της δικαιοδο-
σίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου να ελέγξει τη νομιμότητά της κάτω
από το Άρθρο 146 του Συντάγματος — Πράξεις πληροφοριακού χα-
ρακτήρα δεν είναι εκτελεστές και δεν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγ-
χο — Ποιές πράξεις θεωρούνται πράξεις πληροφοριακού χαρακτή-
ρα — Κατά πόσο η απόφαση της Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου
(Α.Η.Κ.) να επιβαρύνει τον αιτητή για κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύ-
ματος από τους Τουρκοκύπριους στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου
10 και να διακόψει την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος σ' αυτόν, όταν δεν
πλήρωσε το ποσοστό το οποίο αντιστοιχούσε στο ηλεκτρικό ρεύμα
που καταναλώθηκε, χωρίς ποτέ να πληρωθεί από την τουρκική κοι-
νότητα των κατεχομένων, είναι εκτελεστή πράξη υποκείμενη στην
Αναθεωρητική Δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

15 Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Διαφορά Δημοσίου Δικαίου — Περιο-
ρίζεται σε πράξεις ή αποφάσεις που εμπíπτουν στη σφαίρα του δη-
μοσίου δικαίου — Κατά πόσο οι πράξεις της Α.Η.Κ., αναφορικά με
20 την παροχή ηλεκτρισμού στους καταναλωτές, εμπíπτουν στη σφαι-
ρα του δημοσίου ή του ιδιωτικού δικαίου — Ποίο το εφαρμοστέο
κριτήριο.

25 Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Δικαστικός έλεγχος — Η διοικητική
απόφαση που αποτελεί αντικείμενο δικαστικού ελέγχου πρέπει να
είναι σαφής και συγκεκριμένη.

Η Α.Η.Κ. διέκοψε την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στον αιτητή λόγω αρνήσεώς του να εξοφλήσει το υπόλοιπο του λογαριασμού του ηλεκτρικού ρεύματος που ανερχόταν σε ποσοστό 10% από το συνολικό ποσό του λογαριασμού του. Σύμφωνα με την εκδοχή του εφεσεύοντα το αποκοπέν ποσό αντιστοιχούσε με το ποσό παράνομης επιδότησης που η Α.Η.Κ. του ζητούσε να καταβάλει για ηλεκτρικό ρεύμα που καταναλώθηκε από την Τουρκική κοινότητα στα κατεχόμενα εδάφη της Δημοκρατίας. Η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά του εφεσεύοντα επανασυνδέθηκε, όταν εξοφλήσε τον λογαριασμό του άνευ βλάβης των δικαιωμάτων του.

5

10

Ο αιτητής καταχώρησε προσφυγή για ακύρωση της απόφασης της Α.Η.Κ. και ισχυρίστηκε ότι η επίδικη απόφαση:

1. Είναι αντίθετη προς το Σύνταγμα. 15
2. Λήφθηκε καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας.
3. Είναι αποτέλεσμα πλάνης περί τα πράγματα, ελλιπούς έρευνας και δυσμενούς μεταχείρισης του αιτητή. 20
4. Στερείται αιτιολογίας.

Οι καθ' ων η αίτηση ήγειραν προδικαστική ένσταση, ισχυριζόμενοι ότι το Δικαστήριο εσπερείτο δικαιοδοσίας να ελέγξει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων πράξεων και/ή αποφάσεων της Αρχής. 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποδέχτηκε την προδικαστική ένσταση και αποφάνθηκε ότι: 30

Η απόφαση της Α.Η.Κ., που περιέχεται σε επιστολή της με ημερομηνία 11.4.1989, με την οποία εκκαλείτο ο αιτητής να εξοφλήσει το οφειλόμενο υπόλοιπο διαφορετικά θα εδικόπτετο η παροχή ηλεκτρισμού στα υποστατικά του, δεν είναι εκτελεστή διοικητική απόφαση αλλά πράξη πληροφοριακού μόνο χαρακτήρα με την οποία εκφράζεται η πρόθεση και όχι η βούληση της Α.Η.Κ. 35

Η Α.Η.Κ. διέκοψε την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας στα υποστατικά του αιτητή, εφαρμόζοντας σχετικό όρο της σύμβασης με τον αιτητή. Έστω και αν ο όρος αυτός αποτελεί επανάληψη κανονιστικής διάταξης, η προσβαλλόμενη πράξη εμπίπτει στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου με αποτέλεσμα το Δικαστήριο να μην έχει δικαιοδοσία να ελέγξει τη νομιμότητά της κάτω από το Άρθρο 146 του Συντάγματος. 40

Επειδή η Α.Η.Κ. αμφισβήτησε τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης, ο αιτητής όφειλε να αποδείξει ότι η συγκεκριμένη διοικητική απόφαση είχε πράγματι ληφθεί. Όμως κανένα στοιχείο και καμιά μαρτυρία δεν έχει προσαχθεί, είτε αναφορικά με το ακριβές περιεχόμενο της ισχυριζόμενης απόφασης για επιδότηση ηλεκτρισμού στους Τουρκοκύπριους, είτε αναφορικά με το χρόνο που λήφθηκε. Ως εκ τούτου δεν είναι επιτυχής ο δικαστικός έλεγχος ενός τόσο αόριστου ισχυρισμού.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2581,

15

Vrahimis and Another v. Republic, 4 R.S.C.C. 121,

Kolokassides v. Republic (1965) 3 C.L.R. 542,

20

Erotokritou v. Republic (1972) 3 C.L.R. 523,

Republic v. Demetriou and Others (1972) 3 C.L.R. 219,

Economides v. Republic (1980) 3 C.L.R. 219,

25

Phylaktides v. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 1328,

Makis and Another v. Republic (1984) 3 C.L.R. 10,

30

H. and D. Health and Diet Food Centre Ltd v. Republic (1986) 3 C.L.R. 1529,

Constantinides v. Cyprus Broadcasting Corporation, 5 R.S.C.C. 34,

35

Hellenic Bank Limited v. Republic (1986) 3(A) C.L.R. 481,

Sevastides v. Electricity Authority of Cyprus (1963) 2 C.L.R. 497,

Pitsillos v. Republic (No.1) (1966) 3 C.L.R. 589.

40

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου να διακόψει την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στο υποστατικό του αιτητή λόγω άρνησής του να καταβάλει χρηματικό τέ-

λος για ηλεκτρισμό που κατανάλωσαν οι Τουρκοκύπριοι στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

5

Γ. Κακογιάννης, για την Καθ' ης η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Ο Αιτητής είναι γιατρός και διευθύνει μαιευτική κλινική στη Λευκωσία. Είναι πολίτης της Δημοκρατίας και μέλος της Ελληνικής κοινότητας της Κύπρου.

10

Στις 3 Φεβρουαρίου, 1978, ο Αιτητής υπόβαλε στην Καθ' ης η Αίτηση Αρχή Ηλεκτρισμού Κύπρου (που στη συνέχεια θα αναφέρεται ως η Αρχή) αίτηση για παροχή ηλεκτρικής ενέργειας στην κλινική του. Η αίτηση εγκρίθηκε από την Αρχή η οποία άρχισε να παρέχει ηλεκτρικό ρεύμα στην κλινική του Αιτητή από τις 6 Φεβρουαρίου, 1978, σύμφωνα πάντοτε με τους Γενικούς Όρους Παροχής που περιέχονται, μεταξύ άλλων, στους περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Κανονισμούς του 1954, όπως τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα.

15

20

Οι περιοδικές χρεώσεις του Αιτητή γίνονται έκτοτε με βάση: (α) την εκάστοτε ένδειξη του μετρητή που είναι εγκατεστημένος στα υποστατικά του, ο οποίος μετρά την ποσότητα της ηλεκτρικής ενέργειας που καταναλίσκεται εκεί και (β) την εκάστοτε τιμή διατίμησης (tariff) του ηλεκτρικού ρεύματος, όπως καθορίζεται από διατάγματα που εκδίδονται κατά καιρούς από την Αρχή και ακολούθως εγκρίνονται από το Υπουργικό Συμβούλιο και δημοσιεύονται στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.

25

30

Στις 18 Μαρτίου, 1989, στάληκε στον Αιτητή ο λογαριασμός για την κατανάλωση του ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά του για την περίοδο Μαρτίου-Απριλίου, 1989, για ποσό £156.17σ. που ήταν πληρωτέος μέχρι 3 Απριλίου 1989.

35

Στις 8 Απριλίου, 1989, ο Αιτητής συναντήθηκε με τον Πρόεδρο και τα Μέλη της διεύθυνσης της Αρχής. Εκεί έθεσε θέμα αποκοπής ποσοστού 10% του συνολικού ποσού του λογαριασμού του, το οποίο, σύμφωνα με την εκδοχή του και τους δικούς του υπολογισμούς, αντιπροσώπευε ή αντιστοιχούσε με το ποσό παράνομης επιδότησης που η Αρχή του ζητούσε να καταβάλει και/ή με το ποσό με το οποίο παράνομα χρεώθηκε ο λογαριασμός του για ηλεκτρικό ρεύμα που καταναλώθηκε χωρίς ποτέ να πληρωθεί από την

40

Τουρκική κοινότητα της Κύπρου στα κατεχόμενα εδάφη της Δημοκρατίας και το οποίο δεν καταναλώθηκε ποτέ στα δικά του υποστατικά. Παρά το γεγονός ότι η διεύθυνση της Αρχής του απάντησε ότι η απαίτηση του δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή, γιατί δεν ήταν νομικά επιτρεπτή, ο Αιτητής πλήρωσε μέρος μόνο του λογαριασμού του ανερχόμενο σε £138.00σ. και αρνήθηκε να πληρώσει το υπόλοιπο ανερχόμενο σε £18.17σ. το οποίο αντιπροσωπεύει ποσοστό περίπου 11,6% του συνόλου του λογαριασμού του.

10 Στις 11 Απριλίου, 1989 επιδόθηκε στον Αιτητή επιστολή της Αρχής ταυτόσημης ημερομηνίας στην οποία αναφέρονταν τα εξής:

"ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ

15 Κύριο Δημήτρη Γεωργίου
19, Πινδάρου
Λευκωσία

Κύριε

20

Αρ. Λ/σμου 408 33 02009 70

25 Αναφέρομαι στη συνάντηση που είχατε στις 8 Απριλίου, 1989 με τον Πρόεδρο και Μέλη της διεύθυνσης της Αρχής κατά την οποία εθέσατε θέμα αποκοπής ποσοστού 10% από το λογαριασμό ηλεκτρικού ρεύματος. Όπως θα θυμάστε σας ελέχθηκε ότι τούτο δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτό γιατί δεν ήταν νομικά επιτρεπτό. Παρ' όλη την πιο πάνω υπόδειξη, στη συνέχεια εκδώσατε επιταγή προς όφελος της Αρχής για το μειωμένο ποσό των

30 £138.00.

35 Το πιο πάνω ποσό πιστώθηκε στο λογαριασμό σας έναντι του οφειλόμενου ποσού για £156.17 για κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά για την περίοδο Μαρτίου/Απριλίου 1989 και που ήταν πληρωτέο μέχρι τις 3 Απριλίου, 1989. Το οφειλόμενο υπόλοιπο ανέρχεται σε £18.17 και επειδή η τελευταία ημέρα πληρωμής έχει ήδη περάσει καλείσθε όπως το εξοφλήσετε μέσα στις επόμενες επτά ημέρες διαφορετικά η παροχή ηλεκτρισμού στα υποστατικά σας θα διακοπεί χωρίς άλλη προειδοποίηση και σε τέτοια περίπτωση η Αρχή δε θα ευθύνεται για οποιαδήποτε συνέπειες.

40

Με τιμή
ΑΡΧΙΜΗΧΑΝΙΚΟΣ & ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ"

Μετά από δεύτερη γραπτή προειδοποίηση της Αρχής με ημερομηνία 19 Απριλίου, 1989 και τη συνεχιζόμενη άρνηση του Αιτητή να εξοφλήσει το υπόλοιπο του λογαριασμού του που ήταν πληρωτέο μέχρι τις 3 Απριλίου, 1989, η Αρχή διέκοψε την παροχή ρεύματος στα υποστατικά του στις 20 Απριλίου, 1989.

5

Με επιστολή του δικηγόρου του με ημερομηνία 10 Ιουλίου, 1989, ο Αιτητής πληροφόρησε την Αρχή ότι θα εξοφλούσε τους λογαριασμούς του άνευ βλάβης των δικαιωμάτων του. Στη συνέχεια ο Αιτητής πλήρωσε όλα τα οφειλόμενα ποσά και η διακοπή παροχής ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά του επανασυνδέθηκε.

10

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 8 και τον Όρο 19 των Γενικών Όρων Παροχής Ρεύματος που περιέχεται στο Πρώτο Δελτίο των περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Κανονισμών (όπως αυτός έχει τροποποιηθεί από τους περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού (Τροποποιητικούς) Κανονισμούς του 1986, Κ.Δ.Π.. 253/86) η Αρχή έχει το δικαίωμα να διακόψει την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά οποιουδήποτε καταναλωτή ο οποίος αρνείται να πληρώσει το λογαριασμό για την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά του μέσα στην προθεσμία που καθορίζεται από την Αρχή.

15

20

Επίσης σύμφωνα με τις πιο πάνω πρόνοιες, το ρεύμα δε θα επανασυνδέεται μέχρι να εξοφληθούν όλοι οι λογαριασμοί.

25

Στις 23 Μαΐου, 1989, ο Αιτητής καταχώρησε την παρούσα Προσφυγή του με την οποία ζητά τις πιο κάτω τρεις θεραπείες:

"1. Δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται η απόφαση του καθ' ου η αίτηση να αποφασίσει και να πραγματοποιήσει τη διακοπή παροχής ηλεκτρικού ρεύματος στο υποστατικό του αιτητή, άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα.

30

2. Δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα η απόφαση του καθ' ου η αίτηση που κοινοποιήθηκε γραπτά στον αιτητή την 11.4.89.

35

3. Δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα η απόφαση ή πολιτική του καθ' ου η αίτηση να επιβαρύνει τον αιτητή με τέλος χρηματικό για ηλεκτρισμό που κατανάλωσαν οι Τουρκοκύπριοι στο κατεχόμενο Τμήμα της Κύπρου χωρίς να το πληρώνουν."

40

Η προσφυγή βασίζεται στα πιο κάτω νομικά σημεία:

"α. Αντιβαίνει στο Σύνταγμα.

5 β. Λήφθηκε καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας, παράνομα, αυθαίρετα και αποτελεί επιβάρυνση για επιδότηση μη παρεχομένης προς τον αιτητή υπηρεσίας.

10 γ. Είναι αποτέλεσμα πλάνης περί τον Νόμο ή τα πράγματα και/ή απόφαση που λήφθηκε κατά διαδικασία παράνομη και/ή πεπλανημένη.

δ. Είναι αποτέλεσμα ελλιπούς έρευνας και δυσμενούς μεταχείρισης του αιτητή σαν ανήκοντος στην Ελληνική Κοινότητα της Κύπρου.

15 ε. Στερείται αιτιολογίας."

Η Ένσταση της Αρχής βασίζεται πάνω στα πιο κάτω νομικά σημεία:

20 "1. Η καθ' ης η Αίτηση προβάλλει προδικαστική ένσταση και ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο στερείται δικαιοδοσίας (JURISDICTION) να επιληφθεί της προσφυγής διότι οι πράξεις και/ή αποφάσεις που αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής
25 δεν είναι εκτελεστές διοικητικές πράξεις μέσα στα πλαίσια του Αρθρου 146 του Συντάγματος.

30 Οι αποφάσεις της Αρχής που προσβάλλονται με την προσφυγή emπίπτουν στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου και προκύπτουν από τη σύμβαση την οποία η Αρχή έχει συνάψει με τον Αιτητή για την παροχή ρεύματος στα υποστατικά του.

35 2. Επιπρόσθετα και/ή διαζευκτικά και άνευ βλάβης των πιο πάνω η Καθ' ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι, σε σχέση με το μέρος εκείνο της Αιτήσεως που αφορά την ισχυριζόμενη απόφαση και/ή πολιτική της Αρχής να επιβαρύνει δήθεν τα μέλη της Ελληνικής Κοινότητας με τέλος χρηματικό για ηλεκτρισμό που καταναλίσκεται στα κατεχόμενα, ισχυρισμός που εν πάση περιπτώσει δε γίνεται παραδεκτός, ο Αιτητής δεν έχει LOCUS STANDI και δε νομιμοποιείται στην έγερση της προσφυγής καθότι στερείται συγκεκριμένου έννομου συμφέροντος.

40

Εν πάση περιπτώσει, η Καθ' ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι πράξη ή απόφαση που καθορίζει ή διαμορφώνει την πολιτική της Αρχής δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη μέσα

στα πλαίσια του Άρθρου 146 του Συντάγματος και άρα δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή.

3. Άνευ βλάβης των πιο πάνω, η Καθ' ης η Αίτηση προβάλλει τα ακόλουθα πρόσθετα νομικά σημεία. 5

4. Η Καθ' ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι οι πράξεις και/ή αποφάσεις που αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής αυτής, είναι έγκυρες, νομικά ορθές και κεκτημένες εννόμου αποτελέσματος, έχουν δε ληφθεί σύμφωνα με τις αρχές του Συντάγματος και/ή του Διοικητικού Δικαίου και/ή τις πρόνοιες της σχετικής νομοθεσίας και/ή των Κανονισμών που εκδόθηκαν δυνάμει της νομοθεσίας αυτής και ιδιαίτερα τους Περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Κανονισμούς του 1954, όπως αυτοί τροποποιήθηκαν και τα διατάγματα που εκδίδονται κατά καιρούς δυνάμει του άρθρου 44 των περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Νόμων, που εγκρίνονται από το Υπουργικό Συμβούλιο και που καθορίζουν τις τιμές διατίμησης (TARIFFS) του ηλεκτρικού ρεύματος. 10 15

5. Η Καθ' ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι ενήργησε μέσα στα πλαίσια των εξουσιών που της παρέχει ο νόμος σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και αφού μελέτησαν και έλαβαν υπόψη όλα τα σχετικά γεγονότα. 20

6. Η Καθ' ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι οι πράξεις και/ή αποφάσεις που προσβάλλονται με την προσφυγή είναι δεόντως και ικανοποιητικά αιτιολογημένες. 25

7. Η Καθ' ης η Αίτηση επιφυλάσσει το δικαίωμά της να αναφερθεί σε μεταγενέστερο στάδιο σε επιπρόσθετους νομικούς λόγους." 30

Στο παρόν στάδιο θα εξετάσω τις προδικαστικές ενστάσεις της Αρχής γιατί αφορούν την ύπαρξη δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου αυτού να ελέγξει τη νομιμότητα των προσβαλλόμενων πράξεων και/ή αποφάσεων της Αρχής, όπως ο Αιτητής επιδιώκει με την παρούσα Προσφυγή του. 35

Το πρώτο σκέλος της προδικαστικής ένστασης αφορά μόνο την επιστολή της Αρχής με ημερομηνία 11 Απριλίου, 1989, της οποίας το κείμενο έχω παραθέσει αυτούσιο πιο πάνω, σε σχέση με την οποία ο Αιτητής ζητά τη θεραπεία με αριθμό 2. Η εισήγηση της Αρχής επί του προκειμένου είναι ότι, με την επιστολή της αυτή δεν κοινοποιήθηκε στον Αιτητή οποιαδήποτε εκτελεστή διοικητική πράξη 40

που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής, αλλά πληροφόρησε απλώς τον Αιτητή ότι η παροχή ηλεκτρισμού στα υποστατικά του θα διακοπεί αν δεν εξοφλήσει τον καθυστερημένο λογαριασμό του. Κατά τον κ. Καριογιάννη, η αποστολή της πιο πάνω επιστολής από την Αρχή αποτελεί πράξη προπαρασκευαστική πληροφοριακού χαρακτήρα, η οποία δεν επέφερε έννομα αποτελέσματα.

Η εκτελεστικότητα της διοικητικής πράξης, απόφασης ή παράλειψης αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξης δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου να ελέγξει τη νομιμότητά της κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Στην απόφαση που πολύ πρόσφατα εξέδωσα στην υπόθεση **Κυριάκος Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας** (1990) 3 Α.Α.Δ. 2581, έκαμα ανασκόπηση της νομολογίας πάνω στο επίδικο αυτό θέμα. Παραθέτω το πιο κάτω απόσπασμα της απόφασής μου, το οποίο περιέχει όσα θα ήθελα να πω στην παρούσα περίπτωση:

"Η αναθεωρητική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου ασκείται με βάση το άρθρο 146 του Συντάγματος. Παραθέτω τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου αυτού, οι οποίες προνοούν τα εξής:

'146.1 Το Ανώτατον Συνταγματικόν Δικαστήριον κέκτηται αποκλειστικήν δικαιοδοσίαν να αποφασίζει οριστικώς και αμετακλήτως επί πάσης προσφυγής υποβαλλομένης κατ' αποφάσεως, πράξεως ή παραλείψεως οιασδήποτε οργάνου, αρχής ή προσώπου ασκούντων εκτελεστική ή διοικητικήν λειτουργίαν επί τω λόγω ότι αύτη είναι αντίθετος προς τας διατάξεις του Συντάγματος ή τον νόμον ή εγένετο καθ' υπέρβασιν ή κατάχρησιν της εξουσίας της εμπειστητευμένης εις το όργανον ή την αρχήν ή το πρόσωπον τούτο.

2. Η προσφυγή ασκείται υπό παντός προσώπου, του οποίου προσεβλήθη ευθέως δια της αποφάσεως, της πράξεως ή της παραλείψεως ίδιον, ενεστώς, έννομον συμφέρον, όπερ κέκτηται τούτο είτε ως άτομον είτε ως μέλος κοινότητος τινος.'

Στην υπόθεση **Ελένη Βραχίμη και Άλλου ν. Δημοκρατίας**, 4 Α.Α.Σ.Δ. 121, το τότε Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο είπε στη σελ. 123 ότι a 'decision' or 'act', in the sense of paragraph 1 of Article 146, must be such as would directly affect a right or interest protected by law, of a particular person ascertainable at the time of taking such decision or doing such act.'

Στην υπόθεση **Νίκος Κολοκασιδής ν. Δημοκρατίας** (1965)

3 Α.Α.Δ. 542, η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου υιοθέτησε το πιο κάτω απόσπασμα του Δικαστή Μ. Τριανταφυλλίδη (όπως ήταν τότε) στο οποίο, ως πρωτόδικος Δικαστής στην πιο πάνω υπόθεση, είπε τα εξής στη σελ. 551:

'An administrative act (and decision also) is only amenable within a competence, such as of this Court under Article 146, if it is executory (εκτελεστή); in other words it must be an act by means of which the 'will' of the administrative organ concerned has been made known in a given matter, an act which is aimed at producing a legal situation concerning the citizen affected and which entails its execution by administrative means (see Conclusions from the Jurisprudence of the Council of State in Greece 1929-1959, pp. 236-237).

I am quite aware that in Greece this attribute of an act, which may be the subject of a recourse for annulment, is specifically stated in the relevant legislation (section 46 of Law 3713 as codified in 1961) but in my opinion such express provision was only intended to reaffirm a basic requirement of administrative law in relation to the notion of proceedings for annulment and, therefore, such requirement has to be treated as included by implication, because of the very nature of things, in our own Article 146, though it is not expressly mentioned.'

Προκύπτει από τις πιο πάνω αυθεντίες, οι οποίες σχολιάζονται στη μεταγενέστερη υπόθεση **Μιχάλης Ερωτοκρίτου v. Δημοκρατίας** (1972) 3 Α.Α.Δ. 523, ότι για να είναι εκτελεστή ώστε να μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος, η διοικητική πράξη ή απόφαση θα πρέπει να είναι πράξη με την οποία αφ' ενός, να δηλώνεται η βούληση της Διοίκησης πάνω σε συγκεκριμένο θέμα και αφ' ετέρου, να αποσκοπεί στην παραγωγή έννομου αποτελέσματος έναντι των διοικουμένων το οποίο να συνίσταται στη δημιουργία, τροποποίηση ή κατάλυση νομικής κατάστασης."

Πράξεις πληροφοριακού χαρακτήρα δεν είναι εκτελεστές και δεν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Σχετικές επί του προκειμένου είναι η απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση της **Δημοκρατίας v. Κώστα Δημητρίου και Άλλων** (1972) 3 Α.Α.Δ. 219 και οι υποθέσεις **Οικονομίδης v. Δημοκρατίας** (1980) 3 Α.Α.Δ. 219 και **Φυλακτίδης v. Δημοκρατίας** (1984) 3 Α.Α.Δ. 1328. Πληροφοριακού χαρακτήρα είναι πράξεις με

τις οποίες η Διοίκηση είτε πληροφορεί τον αιτητή για μια πραγματική κατάσταση ή για τις πρόνοιες κάποιου νόμου, είτε εκφράζει την πρόθεση αλλά όχι τη βούλησή της πάνω σε κάποιο ζήτημα. Στην υπόθεση **Κώστας Μακρής και Άλλος ν. Δημοκρατίας** (1984) 3 Α.Α.Δ. 10, η επιστολή που ο Έπαρχος είχε στείλει στον αιτητή με την οποία τον καλούσε να κατεδαφίσει μια οικοδομή μέσα σε τακτική προθεσμία και τον προειδοποιούσε ότι αν δε συμμορφωθεί θα λαμβάνονταν εναντίον του δικαστικά μέτρα, μη εξαιρουμένης της έκδοσης διατάγματος κατεδάφισης, κρίθηκε ότι δεν περιείχε εκτελεστή διοικητική απόφαση που ήταν δυνατό να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Παρόμοια ήταν η προσέγγιση του Δικαστηρίου στην υπόθεση **H. and D. Health and Diet Food Centre Ltd ν. Δημοκρατίας** (1986) 3 Α.Α.Δ. 1529, στην οποία η επιστολή του Διευθυντή Τελωνείων προς τους εισαγωγείς προϊόντων, ότι τα προϊόντα αυτά επρόκειτο να κατασχεθούν, περιείχε απλώς μια πράξη πληροφοριακής φύσεως, η οποία εστερείτο εκτελεστότητας.

Έχω εξετάσει με προσοχή το περιεχόμενο της επιστολής της Αρχής με ημερομηνία 11 Απριλίου 1989, κάτω από το φως των επιχειρημάτων των ευπαιδευτών δικηγόρων των διαδίκων και των νομικών αυθεντιών που έχω παραθέσει πιο πάνω και έχω φθάσει στο συμπέρασμα ότι η απόφαση που περιέχει δεν είναι διοικητική εκτελεστή απόφαση αλλά πράξη πληροφοριακού μόνο χαρακτήρα, με την οποία εκφράζεται η πρόθεση και όχι η βούληση της Αρχής. Η απόφαση αυτή δεν υπόκειται, ως εκ τούτου, σε δικαστικό έλεγχο κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος και δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.

Απ' όλα όσα έχω αναφέρει πιο πάνω προκύπτει ότι η θεραπεία με αριθμό 2 την οποία ζητά ο Αιτητής με την παρούσα αίτησή του είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται.

Το δεύτερο σκέλος της προδικαστικής ένστασης αφορά την πράξη της Αρχής με την οποία διακόπηκε η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στο υποστατικό του Αιτητή. Η πράξη αυτή προσβάλλεται με τη θεραπεία αφ. 1 της Προσφυγής. Η θέση της Αρχής είναι ότι η επίδικη πράξη δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος γιατί εμπίπτει στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου.

Έχει νομολογιακά θεμελιωθεί ότι, η αναθεωρητική δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 146 του Συντάγματος περιορίζεται σε πράξεις ή αποφάσεις που εμπίπτουν

στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου. Σχετική πάνω στο προκειμένο θέμα είναι η απόφαση του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου στην υπόθεση **Αλέκος Κωνσταντινίδης ν. Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου**, 5 Α.Α.Σ.Δ. 34.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Αρχή αποτελεί οργανισμό δημοσίου δικαίου ο οποίος έχει εγκαθιδρυθεί και έκτοτε ενεργεί με βάση τις πρόνοιες του περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Νόμου, Κεφ. 171, με σκοπό την παραγωγή και προμήθεια ηλεκτρικής ενέργειας σε ολόκληρη την Κύπρο, έχει δε εξουσία κάτω από το άρθρο 44 του Νόμου να εκδίδει Κανονισμούς με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου, με τους οποίους να καθορίζονται όροι παροχής ή διακοπής ηλεκτρικής ενέργειας και τιμές για την κατανάλωσή της. Όμως, δε συνάγεται από τα πιο πάνω ότι όλες οι πράξεις ή αποφάσεις της Αρχής εμπίπτουν στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου. Όπως πολύ ορθά έχει υποδειχθεί, στην υπόθεση **Ελληνική Τράπεζα Λτδ ν. Δημοκρατίας** (1986) 3 Α.Α.Δ. 481, στη σελ. 487 "decisions of the same body or authority in different areas of administrative action may fall in the domain of public or private law depending on the intrinsic nature of the decision and the interest of the public in the matter".

Τα κριτήρια που θα πρέπει να εφαρμοστούν για να απαντηθεί ορθά το ερώτημα κατά πόσο η επίδικη πράξη εμπίπτει στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου ή όχι, έχουν εύγλωττα διατυπωθεί στο πιο κάτω απόσπασμα της απόφασης του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου στην υπόθεση **Πελοπίδας Σεβαστιδής ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου** (1963) 2 Α.Α.Δ. 497, στις σελ. 500 και 501:

"In determining whether or not a decision, act or omission of a public corporation, such as the Respondent, is 'a decision, an act or omission of any organ, authority or person, exercising any executive or administrative authority', in the sense of paragraph 1 of Article 146 of the Constitution, due regard must be had not only to its nature and character but also, primarily, to the powers vested in, and duties imposed on, such public corporation and its functions generally, as well as to the particular nature of the decision, act or omission concerned."

Η προσβαλλόμενη πράξη στην υπόθεση **Σεβαστιδής** (ανωτέρω) ήταν η άρνηση και/ή παράλειψη της Αρχής να αποδεχτεί τη σχετική αίτηση του αιτητή για την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στα υποστατικά του. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η άρνηση της Αρχής να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις της κάτω από το

άρθρο 12 του Κεφ. 171 ήταν πράξη που εμπίπτει στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου σε αντιδιαστολή με πράξεις που ακολουθούν την αποδοχή της αίτησης για παροχή ηλεκτρισμού, οι οποίες σχετίζονται με τα δικαιώματα ή υποχρεώσεις των δυο πλευρών, οι οποίες είναι συμβατικής φύσεως και εμπίπτουν κατά κανόνα στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου και βρίσκονται εκτός της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου κάτω από το άρθρο 146. Στη σελ. 502 της απόφασης στην υπόθεση **Σεβαστίδης** (ανωτέρω) αναφέρονται επί του προκειμένου τα εξής:

"It follows, therefore, that the omission or refusal on the part of the respondent, as alleged in this Case, to supply electricity to the applicant concerns the performance of a public law duty of the respondent and can, therefore, be made the subject of a recourse under Article 146 of the Constitution.

It should be added, however, that once a contract has been entered into between the respondent and a consumer of electricity, the compliance, by the parties thereto, with its terms and conditions would, as a rule, come within the realm of private law and thus not be the subject of a recourse under Article 146 of the Constitution."

Σχετική πάνω στο προκειμένο θέμα είναι και η υπόθεση **Μόδεστος-Πίτσιλλος ν. Δημοκρατίας** (1966) 3 Α.Α.Δ. 589, στην οποία η προσβαλλόμενη πράξη η οποία συνιστούσε διαφορά από σύμβαση παροχής νερού στον αιτητή, κρίθηκε ότι ανήκε στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου και ήταν, ως εκ τούτου, εκτός της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

Χρήσιμη επίσης αναφορά μπορεί να γίνει στο πιο κάτω απόσπασμα από τα Πορίσματα της Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, σελ. 177 και 178:

"Αρμοδιότης Συμβουλίου Επικρατείας:

Διά σταθεράς νομολογίας εκρίθη, ότι αποκλείεται η καθ' ύλην αρμοδιότης του Σ.τ.Ε. επί διαφορών προκύπτουσών εκ συμβάσεως μετά του Δημοσίου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, έστω και κυρωθείσης διά νόμου ή διατάγματος, όπερ δεν αίρει τον συμβατικόν χαρακτήρα αυτών: 383 (31), 43 (34), 1947 (55), και αφορωσών το κύρος ή την εκτέλεσιν της συμβάσεως και πάσαν παρεπομένην εξ αυτής αξίωσιν. Το Συμβούλιον της Επικρατείας αποκλείει τας διαφοράς ταύτας εκ της αρμο-

διότιτος του, κυρίως διότι χαρακτηρίζει αυτές ως διαφοράς του ιδιωτικού δικαίου. Αλλά απορρίπτει την αίτησιν ως απαράδεκτον, λόγω υπάρξεως παραλλήλου προσφυγής: 394 (30), 853 (34), 982 (34), 1013 (38), 1071 (38), 1090 (38) ή και ως αβάσιμον, διότι η σύμβασις δεν είναι νόμος και συνεπώς η παράβασις αυτής δεν συνιστά λόγον ακυρώσεως: 117 (30), 198 (33).

5

Ειδικώτερον εκρίθη, ότι δεν υπόκεινται εις τον έλεγχον του Σ.τ.Ε. 1) πράξεις διοικητικής αρχής εκδιδόμεναι κατ' εφαρμογήν συμβατικών όρων τεθειμένων εις την σύμβασιν έστω και εάν οι όροι ούτοι αποτελούν επανάληψιν κανονιστικής διατάξεως: 783 (31), 1037 (34). Ομοίως πράξεις διοικητικής αρχής εκδιδόμεναι κατ' εφαρμογήν διαιτητικής ρήτηρας περιλαμβανομένης εν τη συμβάσει 695 (30), 157 (29), αι επιβάλλουσαι κυρώσεις δια την μη εκτέλεσιν ή την πλημμελή εκτέλεσιν υπό του αντισυμβαλλομένου όρου της συμβάσεως: 731 (56), 1147 (56), 1996 (57), και αι κηρύττουσαι έκπτωτον τον αντισυμβαλλόμενον λόγω αντισυμβατικής συμπεριφοράς: 191 (48), 892 (48), 890 (48), 939 (54), 1139 (57), 2) επίσης δεν υπάγονται εις την αρμοδιότητα του Συμβουλίου Επικρατείας, αι διαφοραί αι προκύπτουσαι εκ της παραβάσεως συμβατικών όρων: 572 (47), 571 (47), 1618 (48), 1634 (51), 3) αι αμφισβητήσεις περί την ερμηνείαν και εκτέλεσιν όρων της συμβάσεως: 70 (36), 855 (39), 903 (49), 1636 (51), 1613 (52), 1701 (52), 4) αι πράξεις ακυρώσεως συμβάσεως: 939 (33), 1145 (53), 5) αι διαφοραί περί αποζημιώσεως εκ της μη εκτελέσεως συμβάσεως: 179 (29), 1904 (56) και 6) αι διαφοραί αι προκύπτουσαι εξ αξιώσεως του αντισυμβαλλομένου προς καταβολήν προσθέτου ποσού συνεπεία της πρωτοβουλίας της διοικήσεως μεταβολής των όρων εκτελέσεως του έργου: 1626 (58)."

10

15

20

25

30

Στην παρούσα περίπτωση ο κ. Κακογιάννης δέχεται ότι σύμφωνα με το Νόμο, Κεφ. 171, η Αρχή έχει καθήκον να παρέχει ηλεκτρικό ρεύμα στο κοινό. Έχει, εντούτοις, υποδείξει ότι οι όροι παροχής ηλεκτρισμού και οι υποχρεώσεις που η κάθε πλευρά αναλαμβάνει σε σχέση με την παροχή αυτή καθορίζονται από τους Γενικούς Όρους Παροχής ρεύματος που περιέχονται στο Πρώτο Δελτίο των περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Κανονισμών του 1954-1986, οι οποίοι αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της σύμβασης δυνάμει της οποίας η Αρχή αναλαμβάνει και ο καταναλωτής αποδέχεται την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος. Εφόσον η προσβαλλόμενη πράξη της αποκοπής της παροχής ηλεκτρικού ρεύματος στο υποστατικό του Αιτητή, προκύπτει από την ιδιωτική σύμβαση που η Αρχή έχει συνάψει με τον Αιτητή, η θέση του κ. Κακογιάννη είναι ότι η πράξη αυτή εμπίπτει στη σφαίρα του

35

40

ιδιωτικού και όχι του δημοσίου δικαίου.

5 Η θέση του κ. Κακογιάννη ότι οι Γενικοί Όροι Παροχής Ηλεκτρικής Ενέργειας που περιέχονται στον Πρώτο Πίνακα των περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού Κανονισμών του 1954-1986 αποτελούν μέρος της σύμβασης με βάση την οποία η Αρχή παρείχε ηλεκτρικό ρεύμα στον Αιτητή, είναι ορθή. Όταν ο Αιτητής υποβάλει και η Αρχή αποδέχτηκε την αίτησή του για παροχή ρεύματος στην κλινική του το Φεβρουάριο του 1978, οι περί Αναπτύξεως Ηλεκτρισμού 10 (Τροποποιητικοί) Κανονισμοί 1986 δεν είχαν ακόμα θεσπιστεί. Σε ισχύ ήταν και εξακολουθεί να είναι ο Κανονισμός 3 των Βασικών Κανονισμών του 1954, ο οποίος προνοεί ότι: "3. The conditions subject to which the Authority will supply electricity to consumers shall be those set out in the First Schedule hereto." (Οι όροι κάτω από τους 15 οποίους η Αρχή θα παρέχει ηλεκτρική ενέργεια στους καταναλωτές θα είναι εκείνοι που εκτίθενται στον Πρώτο Πίνακα των παρόντων Κανονισμών.) Σε ισχύ επίσης ήταν και εξακολουθεί να είναι ο Κανονισμός 4(α) των βασικών Κανονισμών ο οποίος καθορίζει ότι, αιτήσεις για την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας υποβάλλονται σύμφωνα με τον Τύπο Α που εκτίθεται στο Δεύτερο Πίνακα των Κανονισμών. Ο Τύπος Α περιέχει ρητή δήλωση του Αιτητή ότι συμφωνεί να λαμβάνει την ηλεκτρική ενέργεια που θα του παρέχεται και να πληρώνει γι' αυτή σύμφωνα με τους Γενικούς Όρους Παροχής Ηλεκτρικής Ενέργειας και τη διατίμηση που καθορίζεται από καιρού εις καιρό από την Αρχή. Υπάρχει ρητή πρόνοια στο Γενικό Όρο 19 του Πρώτου Πίνακα των βασικών Κανονισμών που παρέχει στην Αρχή το δικαίωμα να διακόψει την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας στο υποστατικό του Αιτητή αν αυτός παραλείψει να πληρώσει το λογαριασμό του στον καθορισθέντα χρόνο. Παρόμοιο δικαίωμα έχει η Αρχή με βάση το νέο Γενικό Όρο 19 που εισήχθη με τους Τροποποιητικούς Κανονισμούς του 1986 (Κ.Δ.Π. 253/86).

Έχω εξετάσει με προσοχή την προδικαστική Ένσταση της Αρχής που αφορά την πράξη που είναι το αντικείμενο της 35 θερραπείας αρ. 1 της Αίτησης έχοντας υπόψη ότι η Αρχή διάκοψε την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας στο υποστατικό του Αιτητή εφαρμόζοντας σχετικό όρο της σύμβασής της με τον Αιτητή, έστω και αν ο όρος αυτός αποτελεί επανάληψη κανονιστικής διάταξης και έχω φθάσει στο συμπέρασμα, με βάση τις πιο πάνω αυθεντικές, ότι η προσβαλλόμενη πράξη εμπίπτει στη σφαίρα του 40 ιδιωτικού δικαίου και δεν έχω, επομένως, δικαιοδοσία να ελέγξω τη νομιμότητά της κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος.

Προκύπτει από τα ανωτέρω ότι η θεραπεία με αρ. 1 της Αί-

τησης είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται.

Παραμένει να εξεταστεί κατά πόσο η θεραπεία αρ. 3 της Αίτησης είναι νομικά εφικτή ή όχι. Με τη θεραπεία αρ. 3 ο Αιτητής προσβάλλει εκείνο που ο ίδιος περιγράφει ως "απόφαση ή πολιτική" της Αρχής να τον επιβαρύνει με "τέλος χρηματικό για ηλεκτρισμό που κατανάλωσαν οι Τουρκοκύπριοι στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου χωρίς να το πληρώσουν". Προφανώς ο Αιτητής αναφέρεται στο υπόλοιπο του λογαριασμού του ημερομηνίας 18 Μαρτίου, 1989, εκ £18.17σ. που ο ίδιος καθόρισε και επέλεξε να αφήσει απλήρωτο. Ο Αιτητής δεν αναφέρει πότε λήφθηκε ή πότε ή πώς κοινοποιήθηκε η απόφαση αυτή της Αρχής. Τα μόνα γεγονότα που επικαλείται ο Αιτητής στην Αίτησή του και που μπορούν να θεωρηθούν ότι έχουν κάποια σχέση με την προσβαλλόμενη "απόφαση ή πολιτική" της Αρχής είναι εκείνα που περιέχονται στις παραγράφους 3 μέχρι 7 των γεγονότων πάνω στα οποία βασίζεται η Αίτηση. Παραθέτω αυτούσιο το περιεχόμενο των παραγράφων αυτών:

"3. Αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός, παραδεκτό από την Αρχή, ότι η συνολική κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος στην Κύπρο γίνεται από όλους τους ευρισκομένους στην Κύπρο. Η όλη δε παραγωγή του ηλεκτρικού ρεύματος πραγματοποιείται και παρέχεται από τους καθ' ων η αίτηση.

4. Η επιβάρυνση όμως γίνεται, κατά δυσμενή διάκριση, μόνο στους λογαριασμούς των Ελληνοκυπρίων καταναλωτών.

5. Έτσι στην Κύπρο για πολλά χρόνια η Αρχή χρεώνει εκλεκτικά μέρος μόνο των καταναλωτών της και αφήνει χωρίς επιβάρυνση ένα μεγάλο μέρος αυτών, που ανέρχεται περί το 10% έως 20% της συνολικής κατανάλωσης.

6. Η επιλογή γίνεται κατά διάκριση σε βάρος της Ελληνικής κοινότητας. Γίνεται αντίθετα προς κάθε έννοια λογικής ή δικαίου.

7. Ο αιτητής κατέβαλε από το λογαριασμό του ποσοστό 90% και αρνήθηκε να πληρώσει το 18% που αποτελεί την κατανάλωση κατά την πληθυσμιακή αναλογία της Τουρκοκυπριακής κοινότητας που δεν καταβάλλει τη σχετική δαπάνη-επιβάρυνση για την αντίστοιχη κατανάλωση. Αρνήθηκε δηλαδή ο αιτητής να καταβάλει τη χωρίς Νόμο αξιούμενη παρ' αυτού επιδότηση."

Στη γραπτή του αγόρευση, ο ευπαιδευτος δικηγόρος του Αι-

τητή αναφέρει πάνω στο προκείμενο θέμα τα εξής, στη σελ. 4:

5 "Μετά τα γνωστά επεισόδια διακοινοτικής βίας και ή ανταρ-
σίας του 1963-64, οι Τουρκοκύπριοι αρνούνται να πληρώ-
σουν το μερίδιό τους στην κατανάλωση του ρεύματος. Χαρα-
κτηριστικά αναφέρεται στην ετήσια έκθεση της ΑΗΚ 1985,
στη σελίδα 40:

10 'Ο κυριώτερος παράγοντας που επιδρά αρνητικά στην οι-
κονομική κατάσταση της Αρχής από το 1974 είναι η από-
φαση της Κυβέρνησης να συνεχίσει η Αρχή να παρέχει ηλε-
κτρισμό στις περιοχές που κατέχονται από τα Τουρκικά
15 στρατεύματα και στις οποίες η Αρχή δεν μπορεί να προ-
βεί σε καταγραφή αποδείξεων μετρητών και είσπραξη
λογαριασμών. Υπολογίζεται ότι περισσότερο από 20%
ολόκληρης της παραγωγής για το 1985 μεταφέρθηκε στον
κατεχόμενο βορρά, για την οποία μόνο το κόστος σε καύ-
σιμα ανήλθε σε Λ.Κ.8,304,000.'

20 Μόνο από την Εισβολή μέχρι το 1987 οι Τουρκοκύπριοι
κατανάλωσαν ρεύμα αξίας Λ.Κ.91,897,000, όπως φαίνε-
ται από τις ετήσιες εκθέσεις της Αρχής Ηλεκτρισμού.

25 Την αξία αυτή του ρεύματος υποχρεώνεται να πληρώσει ο
Έλληνας Κύπριος καταναλωτής με την επιπρόσθετη επι-
βάρυνση του λογαριασμού του κατά 18%-20%."

30 Στη συνέχεια της αγόρευσής του ο κ. Αγγελίδης αναφέρει τα
εξής στις σελ. 7 και 8:

"Η αμφισβήτηση του αιτητή συνίσταται στο ότι η ΑΗΚ υπο-
χρεώθηκε με απόφαση ή εντολή της Εκτελεστικής Εξουσίας
να επιδοτεί με πληρωμές των Ελληνοκυπρίων τη δαπάνη ή
κόστος της κατανάλωσης των Τουρκοκυπρίων.

35 Τέτοια εξουσία της Εκτελεστικής Εξουσίας δεν υπάρχει στο
Νόμο ή στο Σύνταγμα.

40 Η δέσμη συμμόρφωση της ΑΗΚ σ' αυτή την εντολή ή από-
φαση της Κυβέρνησης και η εφαρμογή της είναι πράξη αντί-
θετη στο Σύνταγμα στα αρθρ. 6 και 28 και πλήττον αιθαί-
ρετα το βιωτικό επίπεδο των Ελληνοκυπρίων αντίθετα στο
αρθρ. 9 του Σ/τος και τη δυνατότητα απόλαυσης ή άσκησης εκ
μέρους του αιτητή του δικαιώματος εργασίας (αρθρ. 25 του

Σ/τος) και κατ' επέκταση της ελευθερίας των συναλλαγών με τους ασθενείς της ειδικότητός του (αρθρ. 26 Σ/τος).

Ο αιτητής, πριν αποφασίσει να πληρώσει το ποσοστό της κατανάλωσης ρεύματος της τουρκοκρατούμενης περιοχής, επισκέφθηκε τον τότε πρόεδρο της ΑΗΚ (μαζί με άλλους που είχαν την ίδια άποψη) και πλήρωσε με επιταγή την αξία του ρεύματος που αναγράφεται στη σχετική ειδοποίηση μειωμένη κατά το ποσοστό που αντιστοιχεί στην αξία κατανάλωσης ρεύματος στην τουρκοκρατούμενη περιοχή. 5 10

Εξήγησε ο αιτητής στον Πρόεδρο της ΑΗΚ πως δεν ήταν διατεθειμένος να πληρώνει για κάτι το οποίο δεν απολάμβανε και μάλιστα για τη συντήρηση του κατοχικού στρατού, των εποίκων και των επιχειρήσεων του Ναδής." 15

Στην Ένστασή της η Αρχή αναφέρει ότι "ο Αιτητής πληρώνει μόνο για τις μονάδες που καταγράφονται στο μετρητή του υποστατικού του και για καμιά άλλη κατανάλωση οποιουδήποτε άλλου προσώπου". Στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου της που ακολούθησε, η Αρχή απορρίπτει τη θέση ότι έλαβε ποτέ απόφαση με βάση την οποία ο Αιτητής ή οποιοσδήποτε άλλος καταναλωτής επιβαρύνεται με χρηματικό τέλος για κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος στα κατεχόμενα και ισχυρίζεται ότι ουδέποτε αποφάσισε τη χρέωση οποιουδήποτε καταναλωτή για κατανάλωση άλλη από αυτή που καταγράφει ο μετρητής του. 20 25

Προκύπτει από τις πιο πάνω θέσεις των δυο πλευρών ότι η λήψη από την Αρχή της προσβαλλόμενης "απόφασης ή πολιτικής" που αναφέρεται στη θεραπεία αρ. 3 της Αίτησης αμφισβητείται από την Αρχή. Σε περιπτώσεις όπως η παρούσα εναπόκειται στον Αιτητή να αποδείξει ότι, η συγκεκριμένη διοικητική πράξη ή απόφαση, που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής του, έχει πραγματι ληφθεί από το καθ' ου η αίτηση διοικητικό όργανο. Στην παρούσα περίπτωση κανένα στοιχείο και καμιά μαρτυρία δεν έχει προσαχθεί είτε αναφορικά με το ακριβές περιεχόμενο της ισχυριζόμενης απόφασης, είτε αναφορικά με το χρόνο που λήφθηκε. Διερωτώμαι πώς είναι δυνατό να γίνει δικαστικός έλεγχος ενός τόσο αόριστου ισχυρισμού για λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης από την Αρχή. Διερωτώμαι επίσης αν είναι νομικά προσβλητή είτε κάποια απόφαση με την οποία καθορίζεται κατά τρόπο γενικό η πολιτική διοικητικού οργάνου, όπως η απόφαση που αποδίδεται στην Αρχή στην παρούσα περίπτωση, είτε το περιεχόμενο της ετήσιας έκθεσης την οποία ετοιμάζει η Αρχή κάτω από το άρθρο 26 30 35 40

του Νόμου, Κεφ. 171, όπως έχει τροποποιηθεί με το Νόμο αρ. 53 του 1977. Δεν προτίθεται όμως να ασχοληθώ με το θέμα αυτό εφόσον δεν είναι αναγκαίο για το αποτέλεσμα της Προσφυγής και εφόσον δεν έχει συζητηθεί ενώπιόν μου.

5

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η Προσφυγή απορρίπτεται. Ο Αιτητής καταδικάζεται να πληρώσει £100 έναντι των εξόδων της Αρχής.

10

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.